

דברי הכפר

א ר ץ י ש ר א ל

ממבונן באדמה החזקה הזאת
מביט בהם, בהררי הסלע החמורים,
צופה בשמי אין-קץ-הנהרה
ובכל הפנים והאנשים הללו
ורואה ארבעת אלפים שנים של יופי
וצעקה

ע. הלל

מספר 856

כ"א באדר א' תשמ"ד
21.2.84

כפר הנשיא

מה נאמר ?

רשום אצלי - שלא אשכח:

אוס, הרי, סרט, אולפן, ולנטין, אריה, שוש אפשטיין, דבורים, כלבה של יוספה. גב' סולומון, חיים גלעדי, ג'נט נמינוב, גרשון ונעמה, כיתה י"א, אסט, יוחנן סלע, כדורסל, ג'רמי, מעריב, בית-ספר, קליטה, ג'ק קרבוק, אסטרונוגיה, מפעל...

כל מילה - והסיפור שלה:

אוס מתאושש בתל-השומר מניתוח לב פתוח - ארבעה מעברים! הניתוח הצליח, לאוס יש לב משופץ כמו חדש. החלמה מהירה ושיבה מהירה הביתה.

הרי מתאושש בבית מניתוח פתוח אחר.

חיים גלעדי מתאושש מהכמעט ניתוח שרצו לעשות לו בעיניים.

ג'ק קרבוק כבר התאושש ויתחיל לעבוד השבוע במרפאת השיניים.

ג'נט נמינוב מקווה עדיין להתאושש משמירת הריון כבית-החולים. חזקי ואמצי! החלמה מהירה לכולם.

סרט - לה היה משהו מיוחד, אבל מכונת ההקרנה היא סיפור מיוחד במינו.

האולפן נסתיים בארוחת-ארבע מרגשת למשפחות המאמצות, במסיבה במועדון שלהם, בהרבה ככי והתרגשות והבטחות. חלקם של האולפניסטים נעלם כבר, חלקם ייקלט בארץ, בקיבוץ? חלקם - ידבר עברית!!

היתה מסיבת ריקודים לכבוד ולנטין הקדוש (מי זה?).

אריה - הפיזיותרפיסט החדש ציין באוזני שלא נכתבה מעל דפי בטאוננו העובדה שהוא קיים פה, אבל זאת עובדה! הוא החליף את יניתה (שעברה לגן "רימון") וגם רמז לי שהוא חושב על קליטה בקיבוצנו.

שוש אפשטיין מציגה תמונות ריקמה שלה במועדון החברים. מי שלא ראה - שירוך מיד, כי זה יפה.

ויקטור הכניס 160 כוורות דבורים רעבות ופעלתניות לאיזור האבוקדו. היזהרו, ביחוד הרגישים!

טיטי, כלבתה הענקית וטובת המזג של יוספה, הלכה בדרך כל בשר; אבל היא מונצחת לדורות בזיכרון ילדי שכונת הצאן.

גב' סולומון תיסע לדרום-אפריקה לחפש שם קרובי משפחה פתאומיים.

גרשון ונעמה יתחתנו, כנראה. שיהיה במזל טוב!

כיתה י"א נסעה לטיול לאיזור אילת. מקווה שהם נזהרים במצוקים.

לא היתה הכשרת אסט השבוע.

(מה נשמע - המשך)

יוחנן סלע ממשיך להתריע על שאננותנו, בודק בדאגה את הברומטר מספר פעמים ביום ומזהיר שכולנו לא יודעים מה שצפוי לנו....

כדורסל, מפי כתבנו לענייני ספורט: "במשחק נגד אילת השחר ניצחנו בהפרש דחוק של 3 נקודות. התעלה במשחק השחקן אסף סולומון שקלע 28 נקודות!"

ילדי גן אליפלט ביקרו את ילדי גן "רימון". האטרקציה היו הכיפות שהבנים חבשו על ראשיהם.

ג'רמי תפס גנב בצאן בשעת מעשה - על חם! לא הצלחתי להציל מפיו פרטים נוספים על המקרה.

הידעת? מחיר עיתון מעריב עלה מ-40 ל-45 שקל. עליה של 12%!

בית-הספר המקומי בשבוע מרכז בנושא עדות ישראל. באירוע הפתיחה אירגנו סבים דסכתות של הילדים הצגה על תפוצות הגולה השונות. כרגיל, הזקנים לא הכזיבו.

ביום ג' בערב היה מפגש של נקלטים במועדון החברים. הנקלטים ונספחים הותשו במהלך הערב מהסתכלות בחלק מאלבומי המשק - באור חלש ובלי זכוכית מגדלת. אני תמיד המומה מחדש לראות את תמונות הקיבוץ מלפני 30 שנה - מספר צריפים בשממה - ותו לא!

היה ערב בנושא אסטרולוגיה. התגובות ששמעתי נעות בין "נחמד" ל"מעניין מאוד". אני - כפי שהבנתם - לא נכחתי.

ואחרון - מפעל. כן, יש הרבה הזמנות, ז"א שיש עבודה ויש פרנסה ויש סיכוי לכל הדברים הטובים.

ברגע האחרון, לפני מסירת הכתבה ובדקה האחרונה אחרי 280 יום נולדה למניו ולדודו בת, במשקל בריא ובמזל טוב.

מזל טוב, מזל טוב, מזל טוב - להורים לאחים, לסבים ולכל בני המשפחה!

שבת שלום, כל טוב, להתראות בגעגועים - שלומית (ע.ל.)

ה ל ו ! ה ל א ! ה ל ו !

אתם מוזמנים למועדון ביום ד' 29/2

לשתות "לחיים" לחברים שחגגו יום הולדת

בחודש בפראר. כואו ליהנות מערב חברתי במועדון!

מִיָּסָא אַזב !

י מ י ה ו ל ד ת

26.2. אופיר אורן (נכד של ריינס)

27.2. הדסה קיזלשטיין

29.2. יוסף חצור

1.3. דורית חייט

2.3. אמירה אנגלסברג

3.3. ניר פרלסון

8.2.84

שלום אירית!

מה שלומך? מזמן לא כתבנו לך, מפני שהרבה חדש לא היה
וכך המצב גם כעת. כנראה שבאשר אתה גר בעיר, החיים הופכים
להיות חד-גוניים, עם שיגרה לא מעניינת.

הרבה לא קרה מאז המכתב האחרון. אנחנו עדיין מחכים לחודש
אפריל, כדי לבקר את הרופא של אורי ולדעת, מה יקרה ומתי.
כשג'וני וריני ביקרו כאן את אביטל, ראינו אותם לפחות פעם
או פעמיים בשבוע. בשבילנו זאת היתה זריקת עידוד חשובה והלוואי
והיינו יכולים להיפגש עם עוד חברים. עוד זריקת עידוד שקיבלנו
היתה מכתב מאדי, ששלח מטעם ועדת בנים. זה נתן לנו הרגשה טובה
לקראת הבאות. שלחנו לו מכתב תשובה. אני חושב שיש לברך על היוז-
מה הזאת.

תמסרי ד"ש למשפחתך ולכל החברים במשק. נקווה שבעתיד יהיה
יותר מה לכתוב ודברים מעניינים יקרו. דרך אגב, קיבלנו טלפון
שמספרו: 6434453-(011). אם איזה חבר יבוא לכאן במסגרת עבודה
או ביקור, תוכלי למסור לו את המספר. נשמח לשמוע על הקורות במשק
ובארץ.

שלום ולהתראות
מיקי, דורית והילדים

אולפן הולק - אולפן פא...

(אך אנחנו תמיד נשארים?)

שוב הסתיים מחזור נוסף והפעם סיימנו עם מספר שיא של תלמידים: מעל 40! היו מעט מאוד נשירות והתגבשה קבוצה די יציבה.

בתוך המחזור הזה (שדרך אגב הוא המחזור ה"ג") היתה כידוע "קבוצתו של אריה וולפין", שמכונה "פרוייקט הגליל". עם סיום האולפן הם עוברים למעלות, לשירות לעם. הצטרפו לקבוצה זו עוד 2 תלמידים שלא היו רשומים בתחילה לקורס זה, אך מצד שני היו כמה שחזרו בינתיים לחו"ל. סך-הכל עוברים למע-לות 13 חבר'ה. היתר ברובם מתכוננים לטייל בארץ וגם באירופה וחוזרים לבתיהם, זה להמשך לימודים וזה לעבודה. אין כל ספק שהאולפן ערער אצלם כמה מוסכמות, ואם היום מדברים על "עליה בשלבים", בטוחתני שחלק מהם עוד יחזור לארץ.

בינתיים נשארים כמה מהם בקיבוץ בתור מתנדבים, עם תכניות של המשך לימודים בארץ או קליטה בצורה אחרת.

החידוש העיקרי שהנהגנו הפעם היתה סידרת חינוך דו-שבועית, שאת כל ארגונה לקחו על עצמם אריה וולפין וישראל אבידור. האולפניסטים קיבלו הר-צאות על ציונות, היסטוריה יהודית, ישראל והקיבוץ - וכל זה במסגרת לימו-דית מחייבת. הסידרה הזאת היתה מוצלחת ביותר ונתנה לתלמידים רקע והבנה על הנעשה בארץ בכלל ובקיבוץ בפרט. בשם כל הצוות אני רוצה להודות לאריה ול-ישראל על המאמצים שהשקיעו ומקווים אנו שימשיכו כך גם בעתיד.

ומה בעתיד? התחזית לגבי אכלוס האולפן הבא (שאמור להתחיל ב-5/3) היא קודרת ביותר. כרגע אין הרבה נרשמים, אך כפי שאומרים לי בסוכנות - אי-אפשר לדעת ונקווה שנמלא את המיכסה. מה שנכון - בימים אלה מקפידים מאוד על אכלוס מלא של כל אולפן - ואם לא, מצרפים שתי קבוצות ומדלגים על מחזור אחד. יחד עם זה אני רוצה שוב לציין, שמשקים עומדים בתור ומבקשים לפתוח אולפן. למרות הקשיים עדיפה על כולם קבוצת אולפן על מתנדבים רבים שגורמים בעיות חברתיות במשקים.

ושוב אנו פונים למשפחות לאמץ את התלמידים גם במחזור הבא (אם ירצה השם) ולשמש להם תחליף בית חם - כפי שנהוג בכפר הנשיא!

י ע ל נ.

נ.ב. אנו מחפשים מדריך/מדריכה חברתי/ת למחזור הבא. נא לפנות לצוות האולפן עם הצעות.

בית-הספר ח'י

שמתם לב לתכונה מיוחדת בבית-הספר השבוע?

אולי שאל אותך מישהו שאלות מוזרות, כגון היכן נולדת, מאיין עליך, יש לך חבר עירקי, וכדו' אולי הגיע אליך ילד עם שאלון חקרני? אולי נת-קלתם במורים ומטפלים לחוצים, האוספים מכל הבא ליד: מלבושים, תכשיטים, מפות, כלים, תמונות - ימה לא? או חברים שונים, המתפרפרים מעבודתם, לא עלינו, כדי להרצות בכיתות ולספר על ילדותם? אולי ראיתם כל מיני אור-חים צבעוניים, העושים דוכם לבית-הספר?...

ובכן, אנחנו נמצאים כרגע בעיצומו של שבוע מרכז בנושא "עדות ישראל". (בכל בתי-הספר בארץ עוסקים השנה באחדות ישראל בצורה זו או אחרת).

התחלנו בתחילת השבוע בהצגה, פרי עטו של סבא מייקל כ. ובכיכובם של מירב הסכים והסבות של ילדי ביה"ס. ההצגה באה להמחיש לילדים שאבותיהם הם מקבץ של גלויות העולם, כשכל אחד הביא איתו שירים, ריקודים ומנהגים מבית אביו.

מאותו ערב אנו עסוקים בקבוצות רב-גיליות, כשכל קבוצה לומדת על אחת מתפוצות הגולה. בחרנו בחמישה אזורים בעולם: צפון-אפריקה, המזרח התיכון, המזרח הרחוק, יהדות אשכנז וצפון-אמריקה. בכל קבוצה מזמינים אורחים, יוצאים לבקר ביישובים שכנים, יוצרים עבדות-יד, בונים דגמים, קוראים סיפורים, לומדים חומר, מציירים מפות, וכמובן - מתכוננים למסיבת סיום בהמחזה, ריקוד ושירה.

ביום שני אה"צ נפתח את הכיתות, כדי להציג בפניכם את עבודות היל-דים והצוות במשך השבוע. באותו ערב, בשעה 8.30, נזמין את כל אוהדינו ומשפחותינו למסיבת סיום חגיגית.

ומי שמעוניין גם לראות איתנו ב"עבודה בשדה", מוזמן גם להציץ בכיתות בימים א' וב' בבוקר.

להתראות
נ ו ר י ת

=====

בית-הספר ח'י - מ"ק

סוכם שזוגות מסוג זה יהיו בטיפול של ועדת הקליטה.

במקרה של "מקרי-גבול" יתואם העניין בין 2 מקשרים של הוועדות ובשום אופן לא יפול "בין הכיסאות".

נמסר ע"י ועדת הבנים

למרות מאמרו האופטימי של אריה וולפין, שמתוכו ניתן היה להסיק ("כל הכבוד לגרונו"...) שישנה זיהות-דיעות ביניכם, אשיב למאמר שלך בלבד.

מכיוון שלקחתי את דבריך באופן אישי, אני מעז לענות בגוף ראשון. לכל אורך מאמריך ישנה האשמה קיבוצית, שמכוונת לגוף מאוד הטרוגני, כאילו הוא איננו ער לקרע שהוא יוצר בעם, בהעדיפו את ההבנה לבעיה הפלשתינאית (והרי זוהי הבעיה המרכזית בסכסוך) על שמירת השלום מבית. גרונו, יש לי "חדשות" בשבילך: אנחנו במצב מלחמה עם הפלשתינאים פלוס מדינות ערב ולא עם "ישראל השניה". וכדי לפתור את הקונפליקט הנ"ל אנחנו מוכנים לקחת מספר סיכונים שעדיפים, לדעתנו, על כל אלטרנטיבה אחרת. ואם ישנו ויכוח מבית - מובן שיהיה. אינני מוכן לקבל בשום-פנים-ואופן את הטיעון האימ-פוטנטי (אגב, גוש אמונים הם חסידים גדולים של טיעונים מסוג זה) שהרי חשוב שכולנו נהיה אחים ושכנושאים המרכזיים דיעותינו לא יתנגשו. גרונו, אתה יכול לשכוח מאידיליה מזויפת כזו. שמירת קונסנזוס בכל מחיר היוותה לכל אורך ההיסטוריה טיעון מרכזי בהשקפת עולמם של אלה שדרסו אחרים.

הוויכוח הוא על הדברים היסודיים ביותר של עצם קיומנו כאן ואין בכוונתי לשתוק, רק כדי למנוע אי-נעימות בבית. בסופו של דבר, ממה אתה מפחד? מהרס עצמי? או פילוג בין עדות? חושבני שהנך רגיש לנושא (ובצדק) מפני שהמגע היום-יומי שלך בחצור מחדד את הנתק שקיים כיום בעם בנושאים השונים. לדאבוני הרב אנחנו ("אתם" - כדבריך) די אימפוטנטים - יושבים על הגדר, מפריחים סיסמאות ומשאירים את הרחבה לפעילותם האגרסיבית של קבוצות "שומרי ארץ-ישראל השלמה" כ"שומר עם ישראל מאוחד" למיניהן.

אני מזמין אותך להצטרף אלינו ולשנות דברים בדרך שנראית לך כמתאימה. רק תזכורת קסנה: מי שזרק את הרימון על אמיל, התכוון לפגוע בנו - ראה הוזהרת.

להת'
יאיר דוארי

תשובה למכתבו של גרונו (ש"לום עכשיו - עשו שלום!")

אינני בא לייצג את "שלום עכשיו" הריני מייצג את עצמי כשותף ותומך בפעילות תנועת השלום.

אני, כמוך, חושש מהקרע ההולך ומחמיר בין חלקי העם. בין תומכי הממשלה לבין מתנגדיה, למעשה.

אני מודע למתח ולעוינות המתגברים ככל שאנו מבטאים את התנגדותנו ומח-אתנו לפעולות הממשלה. לפני כל הפגנה או פעולת מחאה אני מתלבט האם זה כדאי, האם שווה את המחיר של הרחבת הקרע. לרוב אני מוצא את עצמי משתתף בפעולה, מתכוון ומשתדל למנוע אלימות ולהגיע במידת האפשר להידברות, לתק-שורת עם המתנגדים לנו.

אם היינו מוותרים על זכותנו לבטא מחאתנו, היו הם משיגים את מטרתם!

(תגובות - המשך)

לשם כך נזרק הרימון על תומכי "שלום עכשיו" בהפגנתה בירושלים. כדי שיפחדו לבטא דעתם ויפסיקו להפגין!

וטוב עשו "שלום עכשיו" וטוב עשו רבבות התומכים ואישים מוכרים ואהודים, כטדי קולק ואחרים, שהצטרפו לעצרת המחאה וההזדהות לציון יום השנה להירצחו של אמיל. לאמור - דבר כזה לא יסתום את פינו ודבר כזה לא יקרה שנית! היתה זו עצרת שקטה, מאורגנת ומאופקת, שקראה להפסקת הטרור והאלימות מכל הכיוונים.

אתה מאשים אותנו בליבוי יצרים, בהתנשאות, בניגוח-סרק, בהומניזם צבוע. אתה אף מגדיל לעשות ומתנה את פרוץ מלחמת האזרחים בארץ בהמשכת מחאתנו נגד מלחמת לבנון.

האמנם אנו עד-כדי-כך נבזיים ותוקפניים?
אני מנצל את זכותי להביע דעתי ולבטא מחאתי.

אני מוחה על שצבאנו עדיין יושב בחלקי לבנון שלא לשם הגנה על יישובי הגליל. אני מוחה על שהממשלה משקיעה הון עתק בבניית ההתנחלויות ותשתית אזרחית ביו"ש, על שממשיכים ליישב יהודים בתוך מרכזי אוכלוסיה עויינת, על שיש מערכות שיפוט נפרדות ליהודים ולערבים, המתירות למתנחלים לפגוע בתושבים, בלי לעמוד לדין על כך.

גרונר, לא אחזור לפרט כאן את כל שלל העובדות המפלילות את הממשלה. אתה יודע לפחות כמוני את שקורה בכל תחומי חיינו במדינה תחת השלטון העכשווי.

אני מחפש מה נחוץ ורצוי לעשות עכשיו כדי לשנות, למעשה - כדי להציל עצמנו.

אתה בוחר לעסוק בחינוך, בחצור. אתה יודע עד כמה אני מעריך את פעולתך, מאמין בדרך החינוך ותומך בך.

כרגע נדרשת פעולה נמרצת, יעילה ומיידית. אינני יודע מה נכון ומתאים. אני יודע שלשתוק, לשבת על הגדר, לקטר ולהתמרמר - זה לתת למצב להמשיך ולהידרדר, לתת לעסק להתפורר לנגד עינינו.

בינתיים קריאת "שלום עכשיו" היא הקול היחיד העולה מתוך העם ומתריע ומזהיר מפני מה שהולך לקרות. ואני מצרף קולי ומנסה לצרף קולות נוספים לקריאה זו, עד שתהיה מספיק רמה, מספיק ברורה, כדי לשנות נושאו (למשל - הקריאה למינוי ועדת חקירה לטבח במחנות הפליטים).

אם אתה מכיר דרך אחרת, ומוכן ללכת בה, ארצה לתמוך בך. לך ולי יש מטרות מאוד דומות, אולי זהות.

שלך בידידות
א ב י ש י

הפסיכיה חוגגת

המצב שהחברה נקלעה אליו בשבועות האחרונים; כפי שמצטיר במאמרים שונים ב"דברי הכפר" עובר כל גבול של שפיות דעת. כותבי המאמרים, גם אלה המשתייכים למחנות המצדדים וגם המתנגדים ל - EST, הופכים להיות האויבים הגדולים ביותר של עצמם וסתם גורמים ללעג לאלה הלא שייכים לאף מחנה ומוסיפים נפט למדורת ההתנגדות למחנה היריב. קשה למצוא בספרות המפוקפקת הזאת חומר ענייני להוכחת צדקתם של המחייבים או המתנגדים של "אסט". גרוע מזה, הסופרים שצצו באחרונה, משתמשים בלשון ההגזמה בתור אמצעי שכנוע ומצטיידת תמונה כאילו שחברת כפר הנשיא הרוסה עקב מגפת ה"אסט", ששווה לעשון סמים לפחות מחד גיסא, ומי שלא השתתף בהכשרת אסט פשוט עלוב, מאידך גיסא, כי הפסיד "חווייה גדולה בחיים שחובה עליו לעבור למען החברה בה הוא חי" וכומכסטי יותר, "להביא לשנוי העולם כולו".

כותב שורות אלה שייך לקבוצת חברים שעדיין לא "נגוע" אבל יחד עם זה חושב שקיימים בקרבנו חברים מאושרים רבים שלא עברו את חווית ה"אסט" ולמרות זה תורמים רבות לחברה שהיא תקינה לחלוטין, לפי כל הדעות.

אסט בדומה ל - O.D., ברידג', רוגבי וכו' כשלעצמו לא מזיק, להיפך, יכול להיות אפילו טוב לחברים אינדיבידואלים שרוצים בזה, אבל העניין מתחיל להזיק כאשר קבוצה קולנית קטנה של חברים הופכים מצב של מתן מידע כללי לשכנוע המוני, ולהם "אסט" נהפך למטרה בפני עצמה. החברים המתנגדים, הקנאים גם הם, אינם משרתים שום מטרה. פשוט מוסיפים נפט למדורת הקנאות של הצד שכנגד. אותם הקנאים הרחיקו לכת והשמיעו קולות כגנות בחירת חברים "נגועים" ב"אסט" לתפקידים בכירים בחברה. זה שיא הקנאות שיהווה כומרנג לחברה כולה ויקטין, עוד יותר, את מאגר החברים המכשרים ואנטליגנטיים, המסוגלים לשאת בתפקידים, והבינוניות תוגבר.

בסכום, מי שמתביישים בחברת כפר הנשיא בגלל חבריה שהלכו ל"אסט" יסיקו מסקנות, ואילו מי שלא "התמזל מזלם" וכתוצאה לא השתתפו ב"חווייה הנפלאה" של "אסט" עדיין מקובלים בכפר הנשיא כאנשים שלווים ומאושרים שמסוגלים, גם הם, להאבק ולהגביר את "השמוש בחגורות הבטיחות במכוניות".

אריה וולפין

שיחות בקיפה 3

באחד הימים הודיעוני לבוא לצפת, למרפאת העיניים, לבדיקה - לפי הו-
ראת ד"ר אבועלפיה. לא פיללתי שכל-כך הרבה אנשים סובלים ממחלות עיניים!

בצהריים, להפתעתי, העבירוני למחלקה בבית-החולים, הלבישוני "בגדי
מלכות" - וכבר אני חולה מהמניין.

תוך כמה שעות אני מצוי בעולם כה שונה ורחוק מאיתנו. השפה השלטת
במקום היא ערבית. חולים מלבנון - דרוזים מבוגרים וחמורי-סבר, נוצרים
המרגישים כאן בבית, ומוסלמים - כל אחד בלבושו המיוחד. ערבי הגליל מר-
ביתם יודעים עברית, ביניהם מדברים ערבית, כמוכן. ואחינו בני ישראל,
במיוחד הזקנים, גם הם משוחחים בערבית.

הצוות הרפואי התייחס אלי יפה, כי לי אין בעיה למצוא שבילים ללב
הרופאים, האחיות והאחים.

למחרת, כדרכי, הצלחתי לדובב כמה יהודים, תושבי צפת והסביבה, ולגלגל
איתם שיחות על חייהם - בתנאי שנדבר עברית.

לפני שנים רבות הגיעו מצפון-אפריקה לצפת ועדיין רחוקים הם מ"המנוחה
והנחלה". שכני לחדר, יהודי צנום, שחום-פנים, בעל עיניים חולות ודומעות,
עובד במפעל למוצרי מזון כעשרים שנה. מה הוא בדיוק עושה שם, הוא לא סיפר
לי. הוא נכה קשה ואפילו פטור מלשלם שכר-דירה ל"עמידר". אשתו גם היא
אינה מפותמת ביותר, בעלת עיניים עצובות-עצובות. להם ילדה כבת חמש, עגל-
גלה ובהירת פנים ותלתלים, כמו ילדינו. הרהרתי בלבי - מאיין נשר להם
הפרי הזה? ארבעת הבנים נאים וזקופים, מחוסרי פרנסה של ממש. הבכור סיים
את הצבא לפני שש שנים, יש לו תעסוקה חלקית, עומד להתחתן. השני, שנתיים
אחרי הצבא, טיח ורץ, למעלה משנה מחוסר עבודה. חי מקיצבה שהוא מביא
לאימו. השלישי בצה"ל והרביעי גמר ללמוד לפני שנה, מובטל לגמרי, בקרוב
יתגייס. עם אביהם מדברים הבנים ערבית.

תוך שיחה שאלוני המבוגרים, איך קרה שבגין "מלך ישראל" עזב אותם
ותחת שלטון "הליכוד" חיהם כה קשים? למה בקיבוצים לא מאמינים באלוהי
ישראל, לא מניחים תפילין, לא מתפללים? מדוע המפעלים בקיבוצים מפטרים
אנשים מעירות הפיתוח. עניתי להם כמיטב יכולתי.

הבן השני שאל אותי, אם אני מחליף מילה עם אביו. עניתי לו שאנו
משוחחים הרבה ועל נושאים רבים והייתי רוצה לשמוע מפיו, הבן, על מצב
משפחתו. אמר לי בבת צחוק: "אבא איש אדוק, מתפלל כל בוקר. לא ראיתי
שאלוהים עזר לו בעוניו. ומדינת ישראל לא מוותרת עלינו בתור חיילים,
אבל היא לא מוטרדת ביותר לדאוג לנו לתעסוקה אחרי השירות. אני רוצה
לראות איש אחד בצפת, שיגיד לי ממה אחיה ומה עתידי בעיר הזאת. הרי
מדובר כאן בבנים, יוצאי צה"ל ואזרחי המחר. ואנו אוהבים את המקום..."

וגם אני מעוניין להיפגש עם אדם שיסביר לי, מה יהיה גורלם, ממה
יתפרנסו, איזה אזרחים יהיו ואיך ישתלבו במערכת החיים בארצנו.

חיים גלעד

בִּינְיָנוּ כִּבְיָנוּ עֲצָמָנוּ...

על זכויות, הפגנות והקרע בעם

גוברת אצלי ההרגשה, שחברים לא מעטים לא הבינו את המסר של מאמרו הקצר של גרונר. ואני מבין את הכאב הזועק מדבריו, כשהוא טוען שהנטייה לראות ב"הם" את ה"בהמות", ה"אספסוף", את ה"הבלתי-מחונכים" מעליבה ומר-חיבה את הקרע ההולך וגדל בתוך עמנו. זו היתה מטרת הכתבה שגרונר כתב לעלון ולא התנצחות עם מתנגדי מלחמת לבנון, על הטוב והרע, הצדק והאי-צדק שבהחלטת ממשלת הליכוד להיכנס לביצה הטובענית מעבר לגדר הטובה.

החשוב לגבלי עתידה של מדינה זו הוא לא רק מה שנעשה מעבר לגבולות, אלא מה שנעשה בתוך גבולותיה. יש לנו שתי בעיות אנושיות גדולות, המאיימות על קיומנו החברתי: היחסים בין יהודים לבין יהודים והיחסים בין יהודים לבין ערבים (ואני מתכוון לאותם הערבים שחיים בתוך גבולות "הקו הירוק" הנשכח). עלינו למצוא פתרונות הגונים ואנושיים לפערים שקיימים בקרב העם הזה והפתרונות לא יימצאו בהפגנות. ההפגנה היא צורת מחאה שאינה מחייבת לא את החברה הישראלית ולא את ממשלתה לשום התחייבות. בן-גוריון צדק, כאשר אמר "לא חשוב מה שהלא-יהודים אומרים, חשוב מה שהיהודים עושים". בהשאלה לנעשה במדינה של עכשיו ההפגנה שייכת לאמירה, לצעקה, לתנועת-יד גסה ואלו מביאות רק לדברים דומים ומקבילים בצד השני.

במקום אחר בעלון זה כותב אבישי על הזכות להפגין, למחות. במדינה דימוקרטית בוודאי שלכל אחד שהוא אזרח הזכות להפגין, לשבות שביתת רעב ולהגיש עצומת מחאה. נשאלת השאלה, האם יש תמיד להוציא אל הפועל את הזכות המושתתת בדימוקרטיה. יש לי זכות לנסוע ברוב כבישי הארץ הבין-עירוניים במהירות של 80 ק"מ לשעה, אבל כאשר יש ערפל או כאשר הכבישים רטובים או כאשר הם עמוסים בכלי-רכב רבים, אעדיף להפחית את המהירות. והלוואי ורוב הנהגים הישראליים, המכירים בזכויותיהם, היו מבינים שזכות אינה מחייבת הפעלה תמידית. והנמשל ברור.

יש תקופות כאשר הפערים ההולכים ונפערים בריקמת העם מחייבים התנהגות מפוכחת ואחראית. אין לצפות להתנהגות כזאת מתומכי הרב כהנא ואולי גם לא מחסידי הרב לוינגר. האם אלה, המזהים עם "שלום עכשיו" יותר אחראים? מי שרוצה לנסות לאחות את הקרעים שנוצרו בתוך העם יחפש גשרים שעליהם ניתן לצעוד יחד. אולי הם קיימים במסגרת קבוצות ספורט (כדורגל, כדורסל, ראגבי) משותפות לנו ולהם; אולי בסדנת תיאטרון משותפת, אולי בלהקת מחול, אולי בבית-ספר משותף להם ולנו, אולי בחברת נוער שתתחנך בתוכנו.

מחשבה קצרה אחרי "מבט שני" על בני הקיבוצים ו"ראש קטן" בצבא

המשפט "מי אמר שטוב למות בעד ארצנו בהרי השוף?" (נער בסמינר י"ב של הקיבוץ הארצי בגבעת חביבה) נשמע הגיוני. אבל בעד מה טוב למות? הרי אמרו חכמים שאין האדם יודע את שעת בואו ושעת לכתו מן העולם הזה. כל יום מביט מלאך המוות על זה או על זאת, על תינוק או ילד, נערה או גבר, זקן או קשישה, ושואל את הקדוש-ברוך-הוא: "עכשיו?"

פיתחנו מיתוס לא רק ביחס למוות, אלא גם ביחס לחיים. השטות האקסיס-טנציאלית "האדם חי רק פעם אחת, לכן עלי להבטיח שלי יהיה טוב" משעבדת כל חלקה טובה של קיום מחוץ ל"אני".

(בינינו לבין עצמנו - המשך)
שנת ה'--וגיה" הגיעה

אחרי הצלחת ההרצאה על אסטרולוגיה החליטה ועדת התרבות על שורה של הרצאות בנושאים שיאפשרו לחבר הנבחר, שמתלבט בבעיות יום-יום, איך לנווט בין הסכנות האורבות על כל צעד ושעל. להלן רשימה חלקית של נושאים ומרצים שיעשירו את ידיעותינו ויפיצו אור בחושך הנבער.

- א. תן דעתך לקלף - הרצאה מפי פרופסור חיים בלופר על איך לקרוא עתידות בקלפים ("חמש דקות בבוקר של הסתכלות בקלפים ימנעו תאונת דרכים" - כך אומר הפרופסור).
- ב. כבדולוגיה - קביעת אפשרות הצלחה בקרב/כדורגל/חיזור אחרי מתנדבת בעזרת כבד (עדיף לא מטוגן) של כיבשה. אפשר כמוכן לאכול את הכבד אחר-כך. המרצה ד"ר הוגו דר, מומחה עולמי לכבד קצוץ.
- ג. תרופתולוגיה - שימוש חוזר בגרביים מסריחים, טבעות זהב, צפורניים (מאצבעות האויב או ה"זאת-היא" שרוצים להרוג או להשכיב רצוי לא לבלב, כי - - - נו, המבין יבין).
- ד. ווגדו (Voodoo) - כישוף ב-4 שיעורים זולים (100 \$ כל שיעור) שבסופם תדע מה צופן בו העתיד, איך לחיות עם עצמך למרות שאתה מכוער וסובל מרגש נחיתות. פייר אלפונסו בוג-בוג, מרצה מהודו המערבית (יליד חדרה)
- ה. מסמולוגיה - שכיבה על מיטת מסמרים, תקיעת מסמרים בצמיגים, איך להבדיל בין מסמר פיג, מסמר חלוד לבין מסמר נורמלי. המרצה גב' דלילה רוממה.
- ו. אום-פה-פה: סינתזה חדשנית בין נקדומנסיה, היפנוזה עצמית ו"אסט" המרצה לותר ברודמסר (Luther Brodmesser), מנהל המרכז הישראלי OPP-5.
- חברים מוזמנים לכל ההרצאות האלה. אין להביא ילדים מתחת לגיל שנתיים או זמניים בעלי דרכון פורטוגזי.

א ר י ק

חוג התעמלות "ג'ין פונדה"

התעמלות "ג'ין פונדה" מורכבת מסידרת תנועות שמפעילה כל חלק של הגוף. היא כוללת מעט התעמלות ארובית, טכניקות בלט קלסי וייגה. ההתעמלות מבו-צעת בליווי מוסיקה. כדי להשיג תוצאות חיוביות חשוב לבצע את ההתעמלות 3-4 פעמים בשבוע לפחות (בבית).

החוג מיועד לכול מי שרוצה - נשים וגברים מכל הגילים. מי שיש לו בעיה רפואית כלשהי צריך לפנות למרפאה לייעוץ.

מטרת החוג היא להדריך לעשייה נכונה של התנועות. החוג כולל סידרה של 6-8 פגישות וחשוב להשתתף בכולן. הוא יתקיים בימי ג', בשעות 20.00-21.00 בגן "רימון". החל מ-28.2.84. נא להירשם בלוח על-יד המזכירות.

ג'נט פרימוסט

ש"ס 56

הטיול למצרים - סוכות תשמ"ה

הצעד הראשון בתהליך התארגנות הטיול הבא למצרים נעשה בשבוע שעבר:

התקשרתי רשמית עם חברת "נאות הככר" וקבעתי תאריכים לטיול. התאריכים הם 10-17 באוקטובר 1984 (מערב סוכות עד סוף החג). לעת עתה כל מה שיש לעשות לקראת הטיול הוא:

(א) להרשם - וזה כולל גם אנשים אשר אמרו לי בע"פ שהם רוצים להרשם. אינני בטוחה אם זכרתי את כולם. ואני מבקשת מכל מי שמבקש להצטרף לטיול לשים פתק בתא הדואר שלי.

(ב) לוודא שהדרכון שלכם בתוקף עד לפחות 6 חודשים מיום הטיול - כלומר עד סוף אפריל 1985.

שאלתי את המארגנים לגבי מזג האוויר והטמפרטורות במצרים בעונה זאת והם אומרים שהם נוהגים לקיים טיולים בחודש אוקטובר ושהטמפרטורות בהחלט סבירות.

המשך יבוא.....

תמר ו.

לידיעת החברים = ענייני משקפיים

החל מיום ה' 1.3.84 בקי ארנברג לוקחת לידיה את כל הטפול בענייני משקפיים.

שעות הפניה כרגיל - ז.א.

בין 19.30 - 20.00 בימי חול

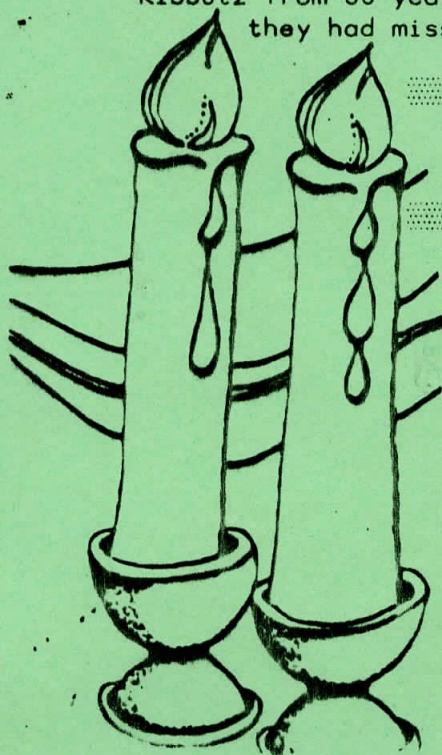
20.00 - 20.30 במוצאי שבת

אצל בקי בבית.

תודה

ג' ין פ.

- * Ossy is recovering at a fantastic speed after open-heart surgery in Tel-Hashomer hospital. The operation, which involved four By-passes, was a success and Ossy's heart is as good as new. We look forward to seeing you back at home soon.
- * Shosh Epstein has an exhibition of embroidery in the Moadon. She has done some beautiful work and it's worthwhile going up to have a look.
- * Bzzzzzzzzzz - have you heard about the 160 Beehives which Victor has placed amongst the Avodado trees??
- * We were sorry to hear last week that Titi, Yosepha's giant but good-natured dog, had died.
- * Bon Voyage and have a wonderful time to ESTER SOLOMON, who has flown to South Africa (East London) to spend some time with newly discovered relatives.
- * MAZAL TOV to Gershon Mader and Na'ama who have announced that we will soon be hearing Wedding Bells.
- * Yochanan continues to check his weather barometer several times a day, and warns us all that we don't know yet what we're in for!!!
- * Comments after the evening of Astrology on Monday, varied from "so-so" to "extremely interesting."
- * Asaf Solomon was the star at the last Basketball game, scoring 28 points and winning the game for us.
- * Children from nearby Elifelet visited the children of Gan Rimon last week. Our children were most intrigued by the "yarmulkes" which all the boys wore.
- * Jeremy caught a thief in the sheep-pen. Sorry, no other details available.
- * Tuesday evening in the Moadon was devoted to showing off photo albums of the Kibbutz from 30 years ago, to some of our newer members. They had no idea what they had missed!!!

* Next Wednesday in the Moadon - 29/2 - everyone is invited to celebrate & drink "le-chayim" to all those who had a birthday this month.

* From the Factory - the orders are pouring in and there's lots of work to be done.

* And last, but by no means least, last minute NEWS FLASH - MAZAL TOV to Maayan and Dudu, Tal, Einat, Nimrod, and of course Saba and Sabta - on the birth of Nissan - daughter, sister and grand-daughter - MAZAL TOV.

>>>>>>>>>> SHABBAT SHALOM >>>>>>>>>>

HAPPY BIRTHDAY TO:

- 26.2. Ophir Oren (grandson Reines)
- 27.2. Hadassa Kezelstein
- 29.2. Yosef Hatzor
- 1.3. Dorit Chait
- 2.3. Amira Englesberg
- 3.3. Nir Pearlson

לאחר פניות ממספר חברים חפשנו דרך לאפשר לחברים לקבוע את מקום נקודת חיבור הטלפון בדירתם לפי רצונם האישי - וכך יתבצע העניין.

חברים יקבלו מיגאל בן-חיים שתי מדבקות צבעוניות, אחת כחולה והשניה צהובה. אנא הדביקו את המדבקה הכחולה במקום בתוך הבית בו אתם רוצים שיהיה חיבור הטלפון. המקום צריך להיות על הקיר אליו צמודים בחוץ הצנורות התת-קרקעיים, אפשר לקבוע אותו בסלון, במטבח או בחדר השינה, כאשר הוא בגובה 60 ס"מ מהרצפה.

את המדבקה הצהובה הדביקו במקום בו אתם רוצים את החיבור לאנטנה המרכזית לטלויזיה - אין הכרח שהנקודה תהיה צמודה לנקודת חיבור הטלפון, או קרובה אליה.

לכל דירה נספק חוט טלפון באורך לפי הצורך, כמו כן ייעשו סידורים פנימיים בתוך הדירה, כך שחבר שקבע נקודת חיבור בסלון, יוכל בעת מחלה, ריתוק למיטה לקבל את השיחה ליד המיטה.

לדירי בתים בני 54 מ' - אם יוחלט להגדיל את שטח המטבח ע"י תוספת למטבח מבחוץ, אזי מי שקבע את מקום הטלפון בחדר השינה או במטבח עלול להשאר בלי טלפון לתקופה מסוימת בעת השיפוע. להורים של חברים הגרים בבתיים עם חדר שינה והמעוניינים בטלפון בחדר השינה, נדאג לעשות את הסידורים הדרושים לכך בתוך הבית.

ולבסוף הסבר קצר. בהחלטתנו הקודמת קבענו כניסה אחת לכל בית והיא בסלון, מתוך כוונה להקל את העבודה ולחסוך בהוצאות - וחשבנו שאפשר יהיה להגיע לסדורים נאותים בתוך הבית, כך שכל חבר יבוא על ספוקו. לאחר שבררנו הלאה אנו עדיין חושבים שזה הסידור הטוב ביותר - אך מחמת קוצר זמן אין אפשרות לדון מחדש עם ארבעת החברים המערערים ולכן אנו מפרסמים את הדף הזה.

בדבר שאלות בירורים. אפשר לפנות אל -

יגאל, אלק, ג'ו.

ו' חברה.